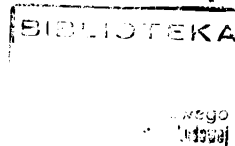

Warszawa, 2 grudnia 1937 r.

URZĄD PATENTOWY

A 62 67/02

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 25484.

Kl. 61 a, 29/05.

Stanisław Herman
(Mikołów, Polska).

**Zbiornik na gazy o wysokim ciśnieniu, zwłaszcza na tlen
do tlenowych aparatów oddechowych.**

Patent dodatkowy do patentu Nr 20662.

Zgłoszono 23 maja 1936 r.

Udzielono 8 września 1937 r.

Najdłuższy czas trwania patentu do 29 października 1949 r.

W patencie Nr 23 985, dodatkowym do patentu Nr 20 662, opisano zbiornik tlenu w postaci węzownicy metalowej. Niniejszy wynalazek dotyczy dalszych zmian konstrukcyjnych takiego zbiornika oraz końcówek, służących do doprowadzania i odprowadzania gazu, które ze względu na szczególną postać zbiornika muszą być odmiennie wykonane od podobnych części znanych zbiorników.

Na załączonym rysunku przedstawiono przykład wykonania wynalazku. Fig. 1 przedstawia zbiornik w postaci węzownicy

płaskiej, której ramiona dla zaoszczędzenia przestrzeni przez nią zajmowanej są do siebie równoległe i przylegają jedno do drugich, fig. 2 — przekrój końca węzownicy, fig. 3, 4 i 5, 6 — odmiany wykonania końca węzownicy w przekroju podłużnym i w widoku z góry.

Przedstawiony na fig. 1 zbiornik tlenu w postaci węzownicy płaskiej o ramionach do siebie równoległych i przylegających posiada w miejscach zgięcia węzownicy wałki 1 z lekkiego metalu, które zabezpieczają węzownicę przed wyprostowaniem się

pod wpływem wewnętrznego ciśnienia. Wałki te posiadają otwory dla nitów lub bolców 2, które łączą je z taśmą 3, zabezpieczającą węzownicę przed jej rozwinięciem się pod wpływem wewnętrznego ciśnienia.

Końce węzownicy posiadają uwidoczniony na fig. 2 — 6 kształt, umożliwiający mocne i szczelne zamknięcie węzownicy. Według fig. 2 przewód węzownicy u wylotu jest zwężony, przy czym jej końce 4 są zagięte dookoła płytki metalowej 5 z otworem dla przepływu tlenu. Koniec węzownicy otacza dwudzielny pierścień 6 z nagwintowaną zewnętrzną powierzchnią. Na pierścień ten nakręca się nakrętkę 7 posiadającą odpowiednią uszczelkę 8. Nakrętka ta może być wykonana jako łącznik z urządzeniem, które ma być zaopatrywane w gaz lub w tlen, znajdujący się w węzownicy.

W wykonaniu według fig. 3 i 4 do środka rury węzownicy na jej końcu wkłada się korek metalowy 9 z rowkiem na zewnętrznej powierzchni. Następnie wciska się na rurę dwudzielny pierścień 10, przez co rura wślacza się w rowek pierścienia 9 i wreszcie nakłada się na pierścień 10 taśmę stalową 11, którą ściąga się w znany sposób śrubą 12. Zamiast taśmy stalowej 11 można nałożyć na gorąco na pierścień 10 obręczkę metalową (np. obręczka 15 na fig. 5 i 6), która, kurcząc się przy ochłodzeniu, silnie ściska dwudzielny pierścień 10.

Według fig. 5 i 6 koniec rury węzownicy zaopatrzony jest w gwint wewnętrzny, w który wkręca się korek 13 z nagwintowanym otworem 14. Na koniec rury nakłada się na gorąco obręczkę 15, która po skurczeniu się po ochłodzeniu silnie ściska koniec rury. Zamiast obręczki 15 można zastosować taśmę 11 ze śrubą 12, jak na fig. 3 i 4.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Zbiornik na gazy o wysokim ciśnieniu, zwłaszcza na tlen do tlenowych aparatów oddechowych, według patentu Nr 20 662, znamienny tym, że poszczególne ramiona węzownicy, stanowiącej ten zbiornik, są do siebie równoległe i przylegają jedno do drugich, przy czym w miejscach zgięć węzownicy są umieszczone wałki (1) z lekkiego metalu, połączone za pomocą nitów lub bolców z taśmami, co zabezpiecza węzownicę przed rozwinięciem się pod wpływem wewnętrznego ciśnienia.

2. Zbiornik według zastrz. 1, znamienny tym, że wyloty rury, stanowiącej zbiornik, są zwężone, a jej końce zagięte dookoła płytki metalowej, posiadającej pośrodku otwór dla przepływu tlenu, przy czym koniec rury otacza dwudzielny nagwintowany pierścień (6), na który jest nakręcona nakrętka (7), zaopatrzona w uszczelnienie (8) i przewód do odprowadzania gazu ze zbiornika.

3. Zbiornik według zastrz. 1, znamienny tym, że końce rury, stanowiącej zbiornik, są obciśnięte na korku (9), posiadającym nagwintowany otwór i zewnętrzny rowek, za pomocą dwudzielnego pierścienia (10), który otoczony jest taśmą (11) ze śrubą ściąającą (12) lub obręczką metalową, włożoną na gorąco.

4. Zbiornik według zastrz. 1, znamienny tym, że w końcu rury, stanowiącej zbiornik i od wewnątrz nagwintowanej, jest wkręcony korek (13) z nagwintowanym otworem (14), przy czym koniec rury otacza taśma ze śrubą ściąającą lub metalowa obręczka (15), włożona na koniec rury na gorąco.

Stanisław Herman.
Zastępca: Inż. Cz. Raczyński,
rzecznik patentowy.

Fig 1

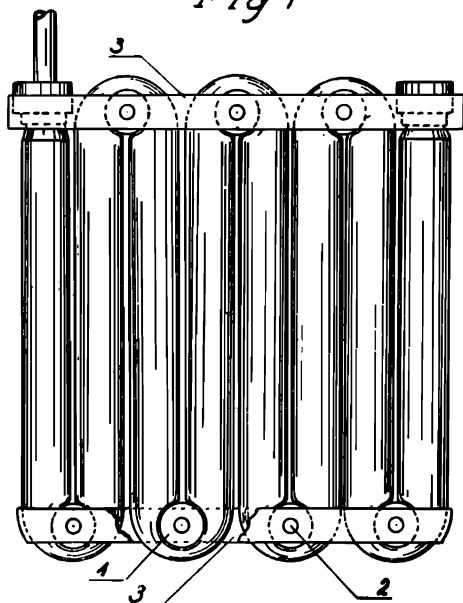

Fig 2

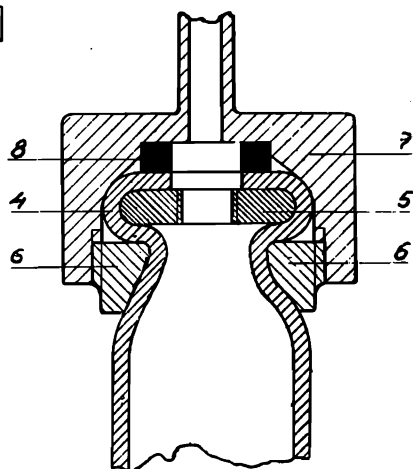

Fig. 3

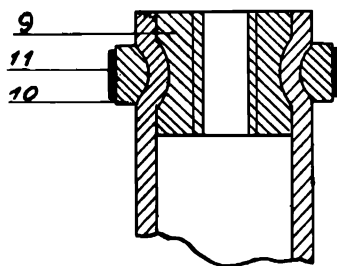

Fig. 5

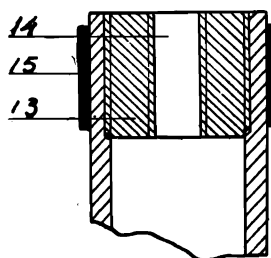

Fig. 4

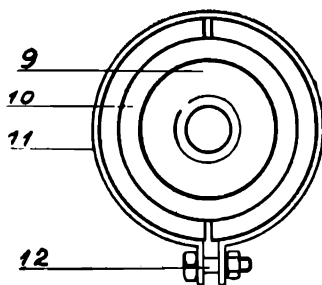

Fig. 6

